

פרשת לך לך תשפ"ב – בדרכו: פגישה עם אברהם אבינו

1. **סוף פרשת נח:** ויחי תרח שבעים שנה ויולד את אברם את נחור ואת הרן ... וימת הרן על פני תרח אביו בארץ מולדתו באור כשדים. וייקח תרח את אברם בנו ... ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם. **התחלת פרשת לך לך:** ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך ... ואברכה מברכך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה ... ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן.

פסיקתא זוטרתא: וימת הרן על פני תרח אביו - עד עתה לא מת בן לפני האב וזה למת מת? **רמב"ן שם:** [למה] ברח מהם אברהם ללכת ארצה כנען? **מורה נבוכים ג, כט:** שהיו מקללים ומבזים אותו ... [ולכן] נאמר לו ואברכה מברכך ומקללך אאר.

בראשית רבה לח: תרח עושה צלמים היה ומוכרם לבריות. פעם יצא והשאיר את אברהם למכור תחתיו. באה אישה עם קערה מלאה סולת וביקשה להקריב לפני הפסלים. לקח אברהם מקל בידו, שבר את כל הפסלים והניח את המקל ביד הגדול שבהם. כשבא תרח ותמה מי עשה זה, סיפר אברהם כי הפסלים רבו מי יקבל את הסולת, עד שבא הגדול ביניהם ושברם. אמר לו תרח: אתה לועג לי?! וכי יודעים הם מה נעשה עימם?! ענה לו אברהם: השומעות אוזניך מה שפיך אומר?! ... בא נמרוד ואמר לאברם: השתחוה לאש. אמר לו אברהם: יותר טוב להשתחוות למים שהם מכבים את האש. אמר לו: השתחוה למים. אמר אברהם: מוטב להשתחוות לעננים המביאים את המים. אמר לו: השתחוה לעננים. אמר אברהם: מוטב להשתחוות לרוח, שמפזרת את העננים. אמר נמרוד: דברים שאין בהם ממש אתה מדבר. אני איני משתחוה אלא לאש והרי אני משליך בתוכה ויבוא אלוה שאתה משתחוה לו ויציל אותך. **סנהדרין צה, ב ופסחים קיא, א:** התקבצו אלפים ורבות לראות כיצד שורפים את אברהם באש והיה אברהם מתהלך ברגליו בתוך הכבשן.

2. **רמב"ן יב, ב:** הנה זאת הפרשה לא בארה כל העניין, כי מה טעם שיאמר לו הקב"ה עזוב ארצך ואיטיבה עמך, טובה שלא הייתה בעולם, מבלי שיקדים שהיה אברהם עובד אלוהים או צדיק תמים?

משנה אבות א, ג: עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם - **ברטנורא שם:** עשרה ניסיונות, אחד: **אור כשדים שהשליכו נמרוד לכבשן האש.** שני, לך לך מארצך.

סנהדרין פט, ב: 'והאלוקים נסה את אברהם ויאמר קח נא את בנך' ... אין 'נא' אלא לשון **בקשה.** משל למלך בשר ודם שעמדו עליו מלחמות הרבה והיה לו גבור אחד ונצחון, לימים עמדה עליו מלחמה חזקה. אמר לו בבקשה ממך, עמוד לי במלחמה זו, שלא יאמרו ראשונות אין בהם ממש. אף הקב"ה אמר לאברהם: ניסיתיך בכמה ניסיונות ועמדת בכלן, עכשיו עמוד לי בניסיון זה שלא יאמרו אין ממש בראשונים - **לקוטי שיחות כ/75:** אדרבה, ניסיון אור כשדים יש בו מעלה לכאורה על ניסיון העקדה, שהרי ניסיון העקדה היה על פי הדיבור האלוקי, משא"כ אור כשדים?

3. **ליקוטי שיחות כה/49:** התורה מדגישה אצל היהודי הראשון, שהייחודיות שלו בתור יהודי והמעלות הגדולות שלו – אינן במעלות העצמיות שלו, במה שחולל בכוח עבודתו (שזה היה עוד קודם קריאת ה' לאברהם), אלא בכך שה' בחר בו: השייכות שלו לקב"ה נבעה מבחירת ה' בו והיא באה לידי ביטוי בכך **שקיים בפשטות את ציווי ה', 'לך לך מארצך.'**

ליקוטי שיחות כ/59: ההדגשה בפסוק "לך לך מארצך", היא לא שאברהם ילך לארץ ישראל, אלא בעיקר שייצא מהמציאות העצמית שלו. כך מבואר בחסידות, ש"ארצך" הם הרצונות שלך, "מולדתך" הרגשות שלך, ו"בית אביך" - ההגיונות השכליים שלך. ואף שהמציאות של אברהם הייתה קדושה, אך הייתה זו מציאות של אדם ועכשיו נפעל בו עליו שלא בערך, שהוא הפך להיות שליח ה'.

מורה נבוכים ג, כד: להודיע אותנו גבול אהבת הא-לוה ויראתו עד היכן מגעת. צווה בזה הענין אשר לא ידמה לו לא נתינת ממון ולא נתינת נפש אלא הוא מופלג מכל מה שאפשר שיבוא במציאות. שיהיה איש עקר בתכלית הכוסף לילד ובעל עושר גדול ואיש נכבד ובוחר שתשאר מזרעו אומה, ונולד לו בן אחר היאוש, איך יהיה חשקו בו ואהבתו אותו, אבל ליראתו ולאהבתו לקים מצותו בז לולד האהוב ההוא והניח כל מה שקיווה בו והסכים לשחוט אותו.